

● Na drie opeenvolgende pogingen die allemaal op de een of andere manier mislukten (niet op de -vroeg- -aanvangstijd gelet, muurvast in de file) zijn we er dan alsnog in geslaagd Altstadt's versie te zien van Samuel Beckett's "Wachten op Godot" in een regie van Johan Simons. Notabene de laatste voorstelling in de hernomen reeks en daar hebben we bepaald geen spijt van. Beckett's beroemde stuk zagen we talloze malen met voortdurend andere accenten, maar déze interpretatie hadden we voor geen goud willen missen. Ligt de nadruk van de meeste uitvoeringen doorgaans op de absurdi-teit van de tekst (de raadselachtige Godot met wie een ontmoeting afgesproken is maar die almaar niet komt opdagen), bij Simons is het vooral het begrip tijd dat centraal staat. De wachtenden - Vladimir en Estragon - weten niet meer wat ze de vorige dag deden, zelfs niet of er überhaupt wel een vorige dag bestond, en hetzelfde geldt voor de voorbijtrekkende, hooghartige Pozzi en zijn verwilderde knecht Lucky. Die laatsten vormen de tweede verrassing die Simons bedacht, want wij zagen niet eerder zo'n uitgesproken fysieke, soms ronduit confronterende, uitvoering. Jammer dat de reeks be-ëindigd is, want iedereen had dit moeten zien. Elsie de Brauw speelde Estragon, Délor van den Berg Vladimir, Bram van der Kelen een medogenloze Pozzi en Jordy Vogelzang een ronduit briljante Lucky. En de geniale enscenering (het verplicht voorgeschreven dode boompje hangt ondersteboven aan 't plafond) is van Philippe Lemaire. Een zeer memorabele voorstelling.

[□□□□□]